

THE LITTLE FROG THAT WANTED TO FLY HET KIKKERTJE DAT WILDE VLIEGEN

productie van / production of www.yoga-intervision.com
voor de juiste context zie / for the right context see
webpage “rules of interpretation - stories to try out”

met toelichting / with explanation

de toelichting beoogt een voorbeeld te geven m.b.t. het toepassen van de interpretatieregels
the explanation aims to show one of the possible ways of practising the rules of interpretation

de regels zijn pdf beschikbaar / the rules are pdf available
see www.yoga-intervision.com

the english version of the explanation is an abridged one

voor voortzetting van uw oriëntatie / for continuation of your orientation
gelieve terug te gaan naar / go back please to www.yoga-intervision.com

HET KIKKERTJE DAT WILDE VLIEGEN THE LITTLE FROG THAT WANTED TO FLY

Er was eens een moederkikker, die bang was in het donker. En omdat het in de diepte van haar vijver altijd erg donker was, bleef ze bij voorkeur in het ondiepe gedeelte. Vlakbij een soort strandje. Daar beviel het haar prima. De zon scheen er heerlijk, het was er licht en warm. Toen het haar tijd was om eitjes te leggen deed ze dat dan ook vlak bij haar strandje. Al gauw kwamen er kikkervisjes uit. De meeste spoelden vanzelf vrolijk de vijver in ... Alleen één kikkervisje, dikkie, die bleef liever in het ondiepe. Vlak bij het strandje. Hij vond het daar veel fijner. Net als zijn moeder.

Once upon a time a mother frog, afraid of the dark, preferred to live in the shallow parts of her pond. Near a little beach. There the sun pleased her with light and warmth. When time came she, as all frog mothers do, gave birth to her eggs. Just at that place. Soon most of the tadpoles out of them washed into the pond. Cheerfully ... One of the folks however, named dikkie, did not change place. He liked it there so much. Just like mother.

Zijn moeder, die af en toe kwam kijken hoe het met dikkie ging, maakte zich zorgen. Dan zei ze: “dikkie, je moet eens naar het diepere water gaan; hier is het echt te gevaarlijk; als er toevallig een oeverwaarder langs komt en die ziet je, dan peuzelt die je op, voor je het weet!” Maar dikkie zei: “ik wil niet het diepe in; je houdt er toch zelf ook niet van !” En hij ging niet.

This bothered mother, you understand. Time and time she came along, saying: “dikkie, you must go now. It will be dangerous. Soon the sun will evaporate the water here. Then you will

be seen and swallowed by a crane or some other bird". But dikkie repeated: "no, you yourself you don't like the deep pond either". So he stayed.

Dat maakte moederkikker pas echt ongerust. Dus ging zij naar de kikkerkoning. Om hem het probleem voor te leggen. "Ik krijg hem het diepe niet in, hij wil niet ... het is een beste jongen, maar koppig, dat wel ... hem vóór gaan, dat durf ik niet ... hij zou me trouwens toch niet volgen ..." aldus haar smeekbede. De koning keek haar eens peinzend aan. "Kom maar eens met dikkie langs" antwoordde hij welwillend. En dat deed moeder. "Wat wil je eigenlijk zélf, dikkie?" vroeg de kikkerkoning toen kikkertje wat bibberig voor hem stond. "Je begrijpt toch wel dat je in dat ondiepe stukje vijver niet blijven kunt?" Ja dat snapte dikkie wel, maar wat hij wél wilde, daar had hij nog nooit zo over nagedacht. Maar nu de koning het hem zo op de man af vroeg: vliegen, dat leek hem wel leuk.

Dikkie's refusal to explore frog's world did bring mother into despair. So she went for advice to the king of the frogs. "Reverend king" she begged, "dikkie, my son, he doesn't want to enter the pond ... a nice guy but obstinate ... I myself, I don't dare to show him ... even if, he would not follow ... please help" ... "Oh yes" the king answered after a while, "come back and bring dikkie with you". So she did. "What do you really want? You by yourself?" the king asked little trembling dikkie, while standing before him. "In that swallow part of the pond you can't stay, as you know". Yes, that he knew, but what else he liked, dikkie had not thought about. Asked for, all of a sudden he knew: to fly, he liked most of all.

Moeder, die er bij stond, moest eerst lachen. Maar toen werd ze boos: "wat denk je wel, dikkie, je bent geen ooievaar!" De kikkerkoning echter knikte dikkie vriendelijk toe. "Dikkie, kom morgen terug. Wij denken wel dat we je kunnen helpen een stukje te vliegen" ... Zoals je weet spreken koningen over zichzelf in het meervoud. Ook al zijn ze in hun eentje. In dit geval echter was het terecht. Want vlug liet de koning een heleboel kikkerbouwvakkers komen. En zijn architect. Die legden in sneltreinvaart een echte startbaan aan. Niet zo'n lange als vliegtuigen gebruiken, maar wel zo lang dat het voor een kikkertje als dikkie erg lang was

Mother could not help it. She laughed about her boy's bravery. Then she became angry. "Stupid wish you have, dikkie! You ain't a bird! Don't spoil king's precious time!". The king however took some time for thinking. Then he said: "sure, we guess dikkie will fly; at least some distance. Come back tomorrow and we will see!" ... Kings, as you know, address themselves with "we". Even being alone. But in this case it was very functionally. The king asked for his frog labourers. His royal architect as well. As quick as possible they fabricated a runway. Not as long as an airstrip, but for a little dikkie boy pretty long.

Tussen haakjes: als je niet gelooft dat een kikkertje echt kan vliegen, ik geloof het eigenlijk ook niet. Zelfs niet met behulp van zo'n mooie startbaan als de koning had laten aanleggen. Maar de kikkerkoning was heel slim. Hij had iets bedacht waardoor het toch kon ... En inderdaad, de volgende morgen, toen dikkie en zijn moeder weer voor de koning stonden, wisten ze niet wat ze zagen: een heuse startbaan. Ze geloofden hun ogen nauwelijks. Maar waar diende die voor? Dus nam de koning dikkie bij de hand. Mee naar het begin van de startbaan. "Dikkie, weet je wat dit voor een soort straat is?" Dikkie wist het. "Een startbaan" zei hij opgewonden en ook een beetje bang. "Maak je niet ongerust dikkie, jij gaat zometeen vliegen" lachte de kikkerkoning.

By he way, if you don't believe frogs can fly, I believe neither. Not even with such a perfect runway as build by the king. But be attentive, this king was a very smart one ... Next morning indeed, dikkie and his mother could hardly believe their eyes: a real runway. But for what purpose? ... Without spending any words the king took dikkie's hand. So they walked to the starting point. "Do you know what sort of street this is?", the king asked him. "Sure, that's a runway, as for airplanes" dikkie said, excited, a little anxious as well. "Don't worry, dikkie, within a minute you'll fly" smiled the king.

"Luister goed, want anders mislukt het. Zo direct tel ik van een tot drie. Bij drie begin je te rennen. Zo hard als je kunt. Naar het eind van de startbaan. En je blijft rennen. Tot je me hoort roepen: vlieg ! En dan, als je dat hoort, dan spring je. Zo hoog mogelijk. Spreid onderwijl je pootjes uit. Zo wijd als je kunt. En sla ermee. Klapwiek. Net als je vogels wel eens hebt zien doen" ... "En denk erom, doe het niet te vroeg, want dan val je voorover. Met je neus op de startbaan. En bekeer je jezelf. Dus spring pas als ik "vlieg" roep". Dikkie had het begrepen en beloofde het. Snel ging hij klaar staan. Aan het begin van de startbaan. Hij zette zich schrap. Tot het uiterste gespannen wachtte hij tot de kikkerkoning zou beginnen te tellen.

"Follow the instructions, otherwise it will not go. I'll count: one, two, three. At three start running. As fast as you can. To runway's end. Keep running until I shout: fly ! At that very moment you must jump. As high as possible. Spread out your arms and legs. Flap and clap with them, as birds are doing" ... "But listen: don't jump too soon. Otherwise you will fall down and hurt yourself. So, go along with running. Postpone your jump until you'll hear my command". Dikkie promised. Positioning himself at the start he waited for king's counting. As attentive as he had seen at the olympics.

En de koning? En of die telde. Hij telde: 1 ... 2 **3**. Precies bij 3 stoof dikkie weg. Hij rende wat hij kon. Maar zo heel hard was dat niet. Want ik weet niet of je wel eens een kikkertje hebt zien rennen. Die rent lang niet zo hard als jij of ik. Maar zijn best deed dikkie wel. Zijn uiterste best zelfs. Aangemoedigd door de koning. Halverwege riep die: "rennen, dikkie, blijf rennen!" En dat deed dikkie. Al was hij intussen wel al héél moe. De kikkerkoning moest nu heel goed opletten. Toen dikkie bij het allerlaatste stukje was gekomen, precies op dat moment, riep hij, zo hard hij kon:

VLIEG !

And the king? He counted: 1 ... 2 ... **3**. At 3 exactly dikkie started with running. He runned and runned. Very fast indeed ... Don't underestimate. Although you are right. Most of the frogs they can't run fast, I know. Surely not as fast as you and me. But dikkie could. Encouraged by the king. Halfway dikkie's royal supporter shouted: "run dikkie, keep running". Although tired already, so he did, our little frog. Meanwhile, you understand, the king had to be attentive, very attentive. Exactly at the moment dikkie arrived at the end of the runway the king shouted his command:

FLY !

En wat deed dikkie, denk je? Je raadt het al. Hij sprong op, en sloeg zijn pootjes uit. Precies zoals de koning had gezegd ... Dikkie probeerde te vliegen ... En wat denk je? Denk jij dat hij vloog? ... Nee dus. De startbaan eindigde precies aan de rand van de vijver. Aan de diepe kant. Met een mooie boog dook dikkie het diepe in. Precies zoals kikkers doen. Hij klapwiekte met zijn pootjes alsof het een lieve lust was. Maar omdat hij een beetje dronken was van de opwindning, en van het rennen, dacht hij dat hij echt vloog. En dat is wat hij riep:

KIJK ... IK Vlieg ... IK Vlieg ... KIJK DAN

How about dikkie? Dikkie indeed, he jumped. Clapping and flapping with arms and leggs. As instructed by the king, dikkie tried to fly ... You don't think dikkie really did fly? I don't either. With a perfect bow he plunged into the pond. Precisely as frogs are doing. The runway ended exactly at the depth side ... But dikkie, a little drunk because of his excitement, tiredness as well, dikkie himself he thought he was flying. So he shouted:

I AM FLYING ... LOOK AT ME ... I AM FLYING

Van schrik dook dikkie's moeder hem achterna. Toen dikkie haar naast zich zag, dacht hij eerst dat zij óók kon vliegen. Maar daarna begreep hij het ... Net als jij en ik ... De kikkerkoning had hem met een truc het diepe water in gekregen. Eigenlijk zijn moeder ook. Wat was het heerlijk daar. Heel wat plezieriger dan in het ondiepe. Laat staan op die startbaan.

Frightened by her boys jump mother frog herself dived into the deep water too. When dikkie saw her next to him first he thought mother was flying also. But then he understood ... Just like you and me ... The king had cheated him. Cheated them. But never mind. He was enjoying it. The deep water appeared to him far more pleasant than the pond's swallow shore. Let it be that hard runway.

Dus als je op een warme zomeravond wel eens kikkers hoort kwaken, dan zou het best kunnen dat een moeder- of vaderkikker dit verhaaltje aan haar kinderen aan het vertellen is ... of aan de kleinkinderen ... Want kikkertjes zijn op zulke avonden altijd dol op verhalen ...

So, when at sunset you hear frogs quacking, maybe a mother frog or father frog is telling this story to her children ... or grandchildren ... Little frogs, you know, are eager to listen to nice stories ... Especially at such evenings ...

aldus grootvader jan de jager aan zijn kleinkinderen / as told by grandfather jan de jager
wijk bij duurstede (the netherlands) oktober 2005

TOELICHTING / EXPLANATION

the english version of the explanation is an abridged one (in cursive)

1. Iets over sprookjes in het algemeen

1. *About fairy tales in general*

Hoewel sprookjes en dierenverhaaltjes in eerste instantie bedoeld zijn voor kinderen bevatten zij verwijzingen naar levenservaring, naar levenswijsheid, naar hoe onze groei tot volwaardige mensen verloopt, die alleen door volwassenen kunnen worden geëxpliciteerd. Dat wil zeggen: uitgelegd door verwoording. Omdat die levenswijsheid in verhaaltjes, en vooral: in actie, is verpakt valt trouwens die explicitering menigmaal niet mee. Geen wonder, we bevinden ons daarmee immers op het terrein van de interpretatie. Iets waartegen bovendien nogal eens

weerstand bestaat. Het kan zijn, aldus de tegenwerping, dat door interpretatie veel van de charme van het sprookje verloren gaat. Ook de dóórwerking ervan heeft onder interpretatie te leiden. Aldus vervolgt men soms. Die doorwerking, de impact van het sprookje of verhaal, zou wel eens sterker kunnen zijn wanneer we onze onze neiging tot interpreteren bedwingen.

The interpreting of fairy tales, animal tales as well, is not done by children. Although not in a conscious way. Children, sure our little ones, still lack the ability for explicitating. Their experiences appear by identification, which they do without any resistance. Transfers to their own daily world do happen on their own accord. Maybe more intense than in the case of interpreting adults.

Gelukkig hebben kinderen van interpreteren geen last. We hoeven hen niet te wijzen op de hoofdregel bij het interpreteren. De hoofdregel die zegt dat het verhaal in kwestie over onszelf gaat. Dat wijzelf de figuren uit het verhaal zijn, dan wel dat zij aspecten van ons resp. onze levensweg representeren. In plaats van ter verdediging van ons zelfbeeld dit alles in anderen te projecteren. Nee, onze kinderen stellen zich gewoon onvoorwaardelijk open. Zonder terughouding gaan zij in het verhaal op. Zonder aarzelen identificeren zij zich met de hoofdfiguren en al wat hen aan spannends overkomt. Daardoor vindt de transfer, de overdracht van wat het sprookje hen vertelt naar hun eigen leefwereld, vanzelf plaats. Tenminste als het om een puik sprookje gaat, het verhaaltje hen pakt. Wat onder meer het geval is wanneer het kind het bewuste sprookje almaar horen wilt. Leest en herleest.

Zo'n transfer is belangrijk. Onze groeiprocessen zijn zowel universeel als nooit af, vaak ook spannend, soms zelfs angstig. Sprookjes nu vertellen op een aantrekkelijke en concrete manier wat ieder van ons zo al te wachten staat. Te doen staat ook. Soms gaan sprookjes daarbij nadrukkelijk over specifieke levensfasen. Vaak echter kunnen zij ook begrepen worden naar de fase waarin we ons bevinden. Hoe meer een sprookje aansluit op specifieke uitdagingen hoe waardevoller, sterker, het sprookje in dit opzicht is. Kortom, aan sprookjes ontlenu kinderen veel steun. De jeugdige helden uit de sprookjes doorstaan allerlei beproevingen, doorstaan allerlei angsten, moeten er oplossingen voor vinden enz. Precies datzelfde geldt voor onze kinderen. Op de momenten waarop die beproevingen en angsten spelen weten zij vaak nog niet dat zij ze spoedig, dan wel ooit, te boven zullen komen. Hen die angsten in woorden te laten verbijzonderen, akkoord. Althans als zij daaraan toe zijn. Indien niet, dat tóch proberen, en hen vervolgens voorhouden wat wij als volwassenen menen te weten, dat helpt niet. Is zelfs contraproductief.

We don't have to remember our children to practise the main rule of interpretation. The main rule which tells that what does happen in the story, is happening to us. The rule which says that we ourselves are the figures out of the stories. Indeed, we as adults have to remember that rule, otherwise we are inclined to project everything out of the stories into others. Defending our image. Our children are practising that main rule spontaneously, unconsciously. The same with their transfers. Without consciously knowing they find daily life-support in the adventures of the figures out of the stories. Their fears decrease since they are witnessing the successes of the little heroes out of the stories. That's is said why children like to hear again and again. Let themselves do the acts of understanding and transferring. In their private world of images, fantasy, daydreaming. Otherwise we dominate them again.

Zoals gezegd, tot op zekere leeftijd tonen en verwerken kinderen hun ervaringen met behulp van fantasierijke beelden in plaats van met woorden. Zij benoemen hun gevoelens nog niet.

Ze beleven ze. Dat nu doen sprookjes ook. Ontwikkelingspsychologen denken dat het hem o.a. dáárin zit dat sprookjes kinderen zo aanspreken. Het sprookje toont hen hun problemen en gevoelens op beeld-, fantasie- en handelingsniveau. Bovendien loopt het in sprookjes vrijwel altijd goed met de hoofdfiguur af. Dat is heel belangrijk is, want bemoedigt.

Sprookjes verstaan is dus iets wat voor de kleine luisteraars onder ons beter in de sfeer van het onbewuste/voorbewuste kan blijven. Samen met hun fantasie en dagdromerij is dat hún privé domein. Als ouders hun kinderen gaan vertellen wat zij menen dat het sprookje het kind aanreikt of zou moeten aanreiken, of gaan raden wat het sprookje het kind doet, treden zij de privacy van hun kinderen binnen en ontnemen zij hen de steun die zij aan sprookjes ontleen. Ouders immers, hoe liefdevol zij ook zijn, maken tegelijk deel uit van de nog zo onbekende, soms ook bedreigende wereld van het kind.

2. De kern staat aan het begin

2. At the start you can find the core

Een van de interpretatieregels voor het verstaan van sprookjes, en ook mythen, verhalen, literatuur, zegt dat vaak al in het begin te lezen valt waar het verhaal in de kern om gaat. “Het kikkertje dat wilde vliegen”, eigenlijk meer een dierenfabeltje dan een sprookje, is hiervan een goed voorbeeld. Al in de titel wordt onthuld waar het om draait. Om een kikkertje. Een kikkertje bovendien, dat wilde vliegen. Maar dat die wens, zoals uit het subtiel gebruik van de verleden tijd blijkt, niet bewaarheid zag. Genoeg reden om even met verder lezen te stoppen en onze poging tot interpretatie aan te vangen ... Uiteraard eerst iets over kikkers. Immers, nu we weten dat een kikkertje de hoofdrol speelt, weten we al heel veel. Kikkers zijn namelijk bijzondere wezens. Zij leven in twee elementen: vooral in het water, maar ook op de vaste grond, op de aarde. Daarmee staan kikkers voor prille, zo je wilt primitieve aspecten van de mens. Kikkers zouden in de evolutie als tussenvorm aan ons zijn voorafgegaan. Wij komen immers uit de zee voort. Althans dat zegt men ... Kortom, dat kikkers vooral in het water leven is voor het begrijpen van ons sprookje van groot belang. Bijna altijd immers staat in sprookjes water voor gevoel, voor driften, voor het onbewuste. Zo ook hier.

One of the rules of interpretation handles about the importancy of being alert at the start of reading. Since mostly at the beginning stories unveil their core. The story of “the little frog that wanted to fly” is showing that in an excellent way: it is a frog the story is telling about. Moreover a frog that wanted to fly. So stop reading and contemplate about that. Soon we will see the meaning: the story tells about the elements water, earth, air and how to integrate these elements. Standing for respectively our feelings (passions / inner world), the world our ratio as well (common sense / outer world), our ideals (spirituality / higher self).

Kikkers leven ook wel op de grond. Op vaste bodem. Maar niet zo intens. Ook dit is van belang voor ons begrijpen. Doorgaans staat in sprookjes de grond symbool voor de realiteit. Voor de realiteit van belemmeringen. Belemmeringen ten opzichte van het uitleven van de wateraspecten, te weten: onze gevoelens en driften. Daarmee staat de grond ook voor onze ratio, voor het gezond verstand. Ratio en gezond verstand geven ons namelijk belangrijke informatie over die belemmerende realiteit. Zodat we conclusies kunnen trekken over al dan niet handelen. Dikkie leeft dus in deze twee elementen. Eerst en vooral in het water. Maar ook op de grond. Het sprookje laat het echter niet bij deze twee elementen. Het derde element, de lucht, komt er ook aan te pas. Meteen in de titel wordt dit derde element al geïntroduceerd.

Door “het willen vliegen”. Op wat dit voor onze interpretatie betekenen kan kom ik nog terug. Voldoende is dat we intussen als vanzelf begrijpen dat het sprookje gaat over hoe wij op onze levensweg met deze drie elementen zo al kunnen omgaan. Dan wel zouden moeten omgaan. Meteen de titel al maakt ons dit immers duidelijk.

De regel “al het begin bevat de kern” zien we vervolgens terug in de eerste alinea van de tekst. Daar vernemen we dat moederkikker normaliter in het diepere water zou moeten huizen. Dit wordt nog versterkt door de tweede alinea: pasgeboren kikkervisjes gaan immers “van nature” wel het diepere water in. De kikkermoeder echter wil daar niet aan. Zij wil niet echt het water in. Het is er te diep, te donker ook. Maar de kant, de vaste wal, gaat zij óók niet op. Zij blijft ergens tussen beide in hangen. “Tussen wal en sloot” zouden wij zeggen. En dat klopt: het is er weliswaar comfortabel, maar tegelijk gevaarlijk, dus niet echt bevredigend. Voor kikkertje wil de kikkermoeder het dus anders. Dat het gevaarlijk is in dat ondiepe stukje sloot, in dat tussengebied tussen water en aarde, is overigens heel betekenisvol voor ons begrijpen. Het staat namelijk symbool voor hoe riskant het is gevoel (water) en ratio (vaste grond) niet te hebben geïntegreerd. Nu eens heeft je gevoel de overhand en volg je je impulsen zonder tevoren naar de mogelijke gevolgen te hebben gekeken, dan weer speelt je ratio de hoofdrol en negeer je je gevoelens. Dit leidt tot verwarrende en onvoorspelbare acties en reacties. Tot wispelturig gedrag zoals dat heet. Lastig voor jezelf zowel als je omgeving.

The rule of interpretation about the importancy of the beginning we meet again at the first sentences of the story. Dikkie doesn't want to enter the deep pond neither to live firm on the ground. Dikkie is “in between”. That means: he doesn't make consciously contact with his feelings. Let it be with his ratio, his common sense. Not exploring the world neither his faculties, he doesn't learn. Following impulses the one time, correcting himself at first common sense-thought the other time, his conduct is unpredictable as well as risky.

Daar komt nog bij dat, áls we al aandacht geven aan ons gevoel en aan onze ratio, dat we dat dan oppervlakkig doen. Snel de eerste de beste gevoelens van belang achtend, tasten we ons hart niet af naar wat er nog meer in ons om gaat. Of echt in ons om gaat. Soortgelijk is het wat onze ratio betreft: onder de indruk van wat we aanvankelijk niet zagen, niet inzagen, gaan we ervoor “om”. Zonder na te gaan of er niet nog meer is dat ons verstand, onze ervaring ook, te berde weet te brengen.

3. Lekker nee zeggen, doen wat je zelf wilt

3. Saying no, doing as you like, that's nice

Kortom, het sprookje draagt, door de nadruk op hoe gevaarlijk het in dat ondiepe stukje vijver is, het nodige symbolische materiaal aan voor hoe riskant het is gevoel en ratio niet op elkaar af te stemmen. Moederkikker en kikkertje verblijven namelijk het liefst in het ondiepe. Vlak bij een soort strandje, dat bij warm weer snel droog valt. En bij regen snel lekker nat wordt. Zij blijven het liefst aan de oppervlakte dus. Gemakkelijke prooi voor allerlei overvliegend gevogelte. Dat moederkikker het voor kikkertje anders wil, dat zij hem het diepe in wil krijgen, wijst erop dat moederkikker er, ondanks haar eigen angst voor het diepe, weet van heeft hoe gevaarlijk het is wanneer je geen contact legt met wat in ons diepste, in het donker van het diepe water, verborgen is. Het is beter onze onbewuste neigingen en driftmatige emoties onder ogen te komen. Het zijn immers vooral de driftmatige impulsen die ons, juist

vanwege het beeldrijke actiegerichte ervan, haast méér bepalen dan al wat ons bewust is. Althans sterker dan we wel willen weten.

Hoewel moederkikker de risico's kent van het aan de kant blijven, van het aan de oppervlakte blijven, heeft zij het, zoals gezegd, niet aangedurfd om zélf het diepe in te gaan, zélf op onderzoek uit te gaan. Daarom kan zij ook niet echt overtuigend kikkertje aansporen dit wel te doen. Daar komt nog bij dat zij óók de vaste wal vermeden heeft. Wat wil zeggen dat zij niet veel ervaring heeft met gezond verstand. Niet echt argumenteren kan. Het is trouwens de vraag of kikkertje, als moederkikker wél overtuigend op kikkertje was overgekomen, wél naar haar zou hebben geluisterd? Moederkikker laat blijken dat te weten. Ze zegt niet voor niets dat dikkie, gesteld dat zij wél zelf het goede voorbeeld had gegeven, haar toch niet zou hebben gevolgd. Al heeft moederkikker er de woorden niet voor, ze weet: dikkie zit in de koppigheidsfase. Net als waarin op een gegeven moment ook onze eigen kikkertjes betrokken zijn. De eigen wil ontdekken aan het n i e t willen van wat anderen vragen. Zonder verder nadenken nee roepen. Tegelijk gewoon doorgaan met wat er op dat moment speelt. Dat is wat dikkie deed. Welnu, precies dát is nu wat onze kleintjes heerlijk vinden om te horen. Te horen dat kikkertje lekker n i e t doet wat moeder wil.

Mother frog she herself doesn't dare to live in the deep pond either. Just because of that she knows the dangers of staying at the surface. She tries to persuade dikkie to enter the pond. Not able to show the right conduct by herself, of course without succes. Moreover, since she does not dare to live firmly on the ground she lacks the ability to argumentate. When she could have, her argumentating would not have been of any help. She knows her son, given his age, as obstinate now. Just as our pre-schoolers are. Saying no. No! To hear then that dikkie's "no" doesn't have negative consequences, that feels pretty good. That's what they want too. Not surprising the story invites them to identificate themselves with that brave little frog ... So mother frog she doesn't press any longer but goes to the king. Wisely for advice.

Dat willen zij, zoals gezegd, zelf ook zo vaak. Dat kikkertjes "nee", naar het er naar uitziet voor kikkertje geen negatieve consequenties heeft, geeft onze kleine luisteraars, zonder dat zij zich daar overigens van bewust zijn, de moed om door te gaan met dingen niet te willen. En later zélf te willen. Eventueel tegen vader en moeder in. Iets wat nodig is voor hun ontwikkeling tot zelfstandig functionerende persoontjes. Zelfs tegenover de kikkerkoning durft dikkie eigen wensen kenbaar te maken en staande te houden. Welk kind zou zich niet met kikkertje identificeren? De kikkerkoning overigens steunt kikkertje daar in. Zonder echter hem de vrije hand te laten. Want ook hij wil dikkie het diepe water in zien te krijgen. Hij wijst kikkertje er dan ook op, kort en bondig, dat hij in dat bijna droge stukje van de vijver niet blijven kan ... "Dat begrijp je toch wel?" zegt hij. Hoewel tussen volwassenen een dergelijke opmerking vrijwel altijd manipulatief overkomt, kan het naar kinderen toe goed uitpakken. Hier is dat het geval. Door de opmerking "dat begrijp je toch wel" tilt de koning dikkie op naar zijn eigen niveau. Zonder zaken uit te leggen die hij toch niet zou begrijpen. De kikkerkoning moet bovendien recht van spreken hebben gehad, overtuigend zijn overgekomen. Lekker diep in het water als hij zelf zo vaak zwom. Aldus suggereert de tekst.

The king of the frogs, knowing about obstinacy too, doesn't fight either. Asking dikkie what the young boy likes he himself, the king even goes with him. Moreover the king is lifting him unto his own level, saying: "in that swallow part of the pond you can't stay, as you know". Said to adults that "as you know" would have been manipulative, said to dikkie, our little

one, he is proud. Invited to utter his own wishes all obstinacy is gone. Which, - the king's intervention - , by the way, is a splendid example of high pedagogics.

4. Wie kan vliegen hoeft het water niet in en ook de kant niet op

4. To whom can fly it is not necessary to enter the water neither to set foot on the ground

Dikkie dus weet de confrontatie met beide elementen handig te vermijden. En wel door het derde van de drie elementen uit ons leven in het spel te brengen: de lucht. Dikkie wil vliegen... Zoals beloofd dus nu wat meer over dit derde element, de lucht. Welnu, de lucht staat voor het hogere in ons, voor de vrijheid van onze geest, voor onze idealen, voor ons geweten zo je wilt. En voor de meer spirituele wens om onze gebondenheid aan drift en emotie, aan materie en onszelf, te transformeren tot liefdevol voor anderen van betekenis zijn.

Vooralsnog echter lijkt dikkie's wens te vliegen meer een vlucht. Een vlucht naar boven, zoals dat wel heet. Te hoog vliegen, dat loopt niet goed af. Zo weten we sinds icarus, ondanks de waarschuwing van zijn vader overmoedig te dicht de zon genaderd, naar beneden stortte. De was waarmee zijn vleugels aan hem waren vastgelijmd smolt als sneeuw voor de zon ... Kortom, zonder de eerste twee elementen te hebben doorleefd, onderzocht en geïntegreerd te hebben zal het derde element, hoe mooi het ook oogt, noch écht, noch bevredigend blijken te zijn. De kikkerkoning weet daarvan: als je het water niet in wilt en ook de wal niet op, dan kun je niet vliegen ... Net zoals wij dat óók weten. Al maken we drie ontwikkelingsstadia door: in het water, van daaruit het land op, vervolgens de lucht in, water en wal, - gevoelens en gezond verstand - , blijven ankerpunten tegelijk.

Asked for his own preference, dikkie likes to fly. Our clever boy avoids the deep water as well the solid ground by turning immediately to the third element: the air. Standing for selfless ideals, our higher self, our immortal soul, enlightenment. Without selfknowledge, negating his passions, not grounded in the material world, negating his ratio, dikkie's wish soon will prove to be a flee. Flying, as a run away from danger, will not suit him. As all of us know by experience, finding comfort in the air only temporarily.

Het willen kunnen vliegen wijst echter ook op nog iets anders, iets wat dichter bij dikkie's leeftijd ligt. Bezien namelijk vanuit het letterlijke vliegen leeft dikkie in de fantasie prachtige en geweldige prestaties te leveren. Deze fantasie heeft hij, hebben kinderen nodig om overeind te blijven in een soms overwelmende wereld. Bovendien tegenover alleskunnende ouders. Vooral ten opzichte van de vader. De kikkerkoning uit het sprookje is immers niet voor niets een man, de man uit het sprookje niet voor niets een koning. Een man weet daarvan. Tenminste als hij zijn eigen ambitieuze ik, zijn eigen prestatiedrang, heeft onderkend. Moederkikker evenwel, van nature zorgzaam bezorgd, en dus veel minder ambitieus dan de kikkerkoning, neemt kikkertjes heimelijke ambities niet waar. Daarom kan zij kikkertjes wens niet echt serieus nemen. Ze moet erom lachen. Ze vindt dat dikkie de kostbare tijd van de koning verspilt. Ze verwijst zelfs, al is het zijdelings, opnieuw naar de ooievaar als gevaar. Tevergeefs. Dikkie is niet van zijn vliegvens af te brengen.

Dikkie's eagerness to fly points also to another aspect of his nature, more near to his age. His dream of flying expresses his fantasy of being excellent. Little children do need such a fantasies since they live in a sometimes overwhelming world. A world in which mother, and especially father, are the capable - , almost allmighty ones. And they, so often, helpless. So it

is with dikkie. In his dreams he is a winner too. Which is of great help for his selfesteem. By his dreams he compensates the frustrations he undergoes ... The king of the frogs, as a man, conscious about his own longing for being excellent, knows about dikkie's hidden ambitions. Better than anxiously caring mothers do. So the king doesn't blame dikkie for that.

In zijn hardnekkigheid verschilt hij overigens niet van zijn moeder. Háár hardnekkigheid stoelt echter niet op de een of andere ontwikkelingspsychologische wetmatigheid. Integendeel. Moeders ontwikkeling is stil blijven staan. Moederkikker ziet uitsluitend het water voor de wereld aan. Althans het ondiepe water. Want de echte waterwereld wil zij niet in. Noch de vaste wal op, de materiële wereld in. Geen van beide elementen wil zij leren kennen. Zichzelf niet goed kennend kan zij zich daarom evenmin goed in anderen inleven. Dit wijst op een moederkikker die weet wat goed is voor dikkie. En hem dat wil opleggen. Moederkikker leidt aan naïeve projectie, zoals dat wel heet. Moeder kan zich niet voorstellen dat dikkie wel eens iets anders, - vliegen - , zou kunnen willen dan zij denkt dat hij wilt. Dikkie kan nog zo voelen en willen wat hij wil, nog zo hard roepen wat hem bezielt, alleen moeder weet wat er in hem om gaat. Alleen moeder weet wat voor kikkertje goed is ... Zo goed als ons, of we nu man zijn of vrouw, dat ten opzichte van anderen ook zo vaak parten speelt.

Seen out of his obstinacy dikkie is equal to mother. Mother frog however avoids the deep water as well as the firm ground not because of some age-related tendency. Halfway as she lives, in the swallow parts of the pond, her resistance is the result of her halfway obstructed development. She thinks the water as the only real world. Not the deep water, but the swallow parts. Not knowing herself, unknown with the material world too, she can't open herself for how others feel, think, live. Projecting naively she is fooling dikkie's wish to fly. Knowing the best for him ... Indeed, as all of us do from time to time. No matter man or woman.

5. Leren door doen ... een beetje beduvelen mág **5. Learning by experiences ... little tricks are allowed**

Bij de kikkerkoning ligt dit anders, althans genuanceerder. Maar daar kom ik nog op. Eerst iets over de kikkerkoning zelf. Tot nu toe ontbrak in het sprookje het mannelijk -, het vaderlijke aspect. Met de kikkerkoning komt deze kant nu in het spel. Het is sterk van moederkikker dat zij naar de kikkerkoning toestapt. De koning in sprookjes staat namelijk symbool voor de mens die, binnen ons sprookje blijvend, water, aarde en lucht in zichzelf tot eenheid heeft weten te brengen. Het zijn dan geen stadia meer maar geïntegreerde vermogens.

Until now the male aspect in our story was absent. With the king of the frogs the male is introduced. A king is not an ordinary person. In fairy tales most of the time kings stand for the wise who did integrate the three elements, water, ground and air, representing, as said before, respectively our feelings, our ratio, our higher self. Strictly speaking only kings are legitimated to teach their fellow man.

En jawel hoor, de kikkerkoning begrijpt dikkie wel. Hij neemt hem serieus. In tegenstelling tot moederkikker vraagt hij wat dikkie zélf wil. Tegelijk geeft hij te kennen dat op het ondiepe strandje blijven, dat dat niet kan. De combinatie van die twee: expertise geven en openingen bieden voor een alternatief, is prachtig. Te vergelijken met iets verbieden dat terecht verboden moet worden en tegelijk een andere, verwante mogelijkheid aanreiken. Wat pedagogisch van grote klasse getuigt, maar niet altijd lukt of kan. Dat de kikkerkoning, eenmaal de wens van

dikkie kennende, niet in discussie gaat, het vliegen niet tot onmogelijk verklaart noch het diepe water aanprijst, getuigt eveneens van groot pedagogisch inzicht. Nee, de koning doet niets van dit alles. Hij besluit kikkertje, via een slimme zet, het diepe water in te lokken. Hem ervaringsgewijs met het water kennis te laten maken. Wat tegenwoordig “experiential learning” schijnt te heten. In woorden beschrijven wat water is kan de rechtstreekse ervaring ermee niet vervangen. Noch je overhalen die ervaring te ondergaan als je haar niet wenst. De kikkerkoning weet dat. En wij ook! Met woorden beschrijven wat bijvoorbeeld fietsen is, is volstrekt inadequaats als er een fiets voor handen is. En wie heeft leren fietsen is doorgaans weinig gemotiveerd om het fietsen als zodanig onder woorden te brengen. Kortom, een vaardigheid aanleren door doen, of een ervaring leren kennen door deze te ondergaan, is eindeloos veel effectiever dan ermee kennis maken door woorden.

The king of the frogs is a wise teacher indeed. He knows about what nowadays is called experiential learning: learning not by description but by experiences. Water dikkie has to experience by swimming, not by speaking. So it is with our children. Why to speak about cycling and how it feels like, if there is a bike to ride on ... So the king creates a situation. As a trigger for action. Since he is honouring dikkie's wish, dikkie's motivation, dikkie will follow his instructions, as the king knows. Admitted, some trick is needed. But the king is sure: dikkie will not be traumatised by that. He wil enjoy. The deep water, the trick as well.

De beschrijving van de slimme zet die de kikkerkoning daarvoor hanteert en wat er daarna gebeurt, is een juweeltje uit de vertelkunst. Je zou bijna vergeten wat er in feite aan de hand is. Namelijk dat getoond wordt met welk een wijze liefde de leraar, in casu de kikkerkoning, voor de leerling, in casu dikkie, een leersituatie creëert. In plaats van een woordenspel aan te gaan. Dat er een beduvelen-kantje aan zit beseft de koning wel. Maar omdat hij tegelijk weet dat dikkie blij zal zijn het diepe water te hebben leren kennen, en niet boos of getraumatiseerd door de fopperij, aarzelt hij niet.

6. Tenslotte

6. Finally

Tenslotte: ik mag niet verzuimen excuses te maken voor de rolverdeling in het sprookje. Mede namens mijn goede vriend jan de jager, de auteur van het sprookje. De opgevoerde personages, - uiteraard vooral dikkie, onze kleine held - , representeren, ongeacht of we nu peuter of kleuter, jongen of meisje, man of vrouw, vader of moeder, koning of onderdaan, elk voor zich de aspecten van ieder van ons. Immers, zoals de hoofdregel uit de interpretatieregels stelt: al die personages zijn we zélf.

Also on behalf of my good friend, jan de jager, the author of the story, I have to say sorry for the cast. Hope you will accept. Since the main rule of interpretation is saying: all figures, - dikkie, mother frog as well as the king - , represent aspects of each one of us. Male of female doesn't matter.

- - -

ook de toelichting op de mythe van narcissus en echo, horend bij webpagina “jnana yoga / advaita vedanta”, laat zien tot welke overwegingen de interpretatieregels zo al kunnen leiden - pdf beschikbaar via www.yoga-intervision.com / the explanation of the myth of narcissus and echo (context: webpage “jnana yoga / advaita vedanta”) is showing too how the rules of interpretation can be applied - pdf available via www.yoga-intervision.com

bezoek ook / visit also www.worldprayer-lordhavemercy.com